

17.2.2009

Olin Joutsalan seminaarissa
1900 - 1904.

Pari kymmellusta siellä
ollessani.

1. Seminaarin opiskeluohjelmaan
kuului myöskin ^{harjoitusta} soitto. Ensimm.
luokalla soitetaan muutamia
kymmeniä pianokappaleita, jonka
jälkeen siirrytään harmonihar-
joituksiin. Tärkeintä on juuri
oppia harmonia soittamaan.
Harmonia ^{soittamista} oli seminaarin kus-
tosta useita, ja olivat ne sijoi-
tettuina seminaarin eri raken-
nusten käytäviin ja yleensä sel-
lisiin prakkaihin, joissa eivät
olleet tiellä eiväthä soitettaessa
tehneet kovin suurta häntää
ja häiriötä.

Kevättalvella 1901 soittelin
Seminaarin miesluokkamuonon

1961

1901

600

Mikkola 726095

eteisessä. Soittas vaitiin
vain etupäässä iltaisin. Talona
öljylampput. Saatunpas lisäksi
kynttilöiläkin, joita ilman ei
oikein olisi nähnyt ruotteja.
Oli joku ^{oli} soittanut sillä har-
maanilla jo aikaisemminkin,
ja minä tulin jatkamaan.
Mahdollisesti joku tuli minun-
kin jälkeeni. Mutta tulas oli se,
että kynttilät olivat palaneet
lappuun ja sytyttäneet harmoo-
nin. Sellulosa ^{oli} sormion päältä
meni tietyksi kuin kulovalkea
ja sytytti ja poltti hillelle puu-
asaakin. Minulle jäi sellainen
tunnus, että oyy oli minussa,
vaikka ei se varsin varma
asia ollut. Tärkeä oli vain,
että se joku pöytä oli vii-
meksi soittanut ja jättänyt

kynt
syyll
7
päiv
hiitty
ne
Le
Sorta
lässä
tehti
siellä
ne p
hiilty
ja s
oppit
tehd
pila
kansa
Heikk
kuoll
jästä
ja a

kynttilät palamaan, se oli
syyllinen.

Joka tapauksessa seuraavana
päivänä, sunnuntaina, pukeutuin
hiittyneet puusabat irti ja sidoin
ne nuoralla yhteen.

Lehtori E. Mäkisellä oli noin 5 km
Sortavalan kaupungista, Myllykyl-
lässä puuseppätehdas, jossa
tehtiin harmoaneitakin. Olin
siellä käynyt ennenkin ja siinä-
ne pitiin ratsaa, harmoanin
hiittyneet osat pelissäni, menin
ja esitin asiaini vien erälle
oppilaalle, sillä sunnuntaina ei
tehdas ollut käynnissä. (Se op-
pilas siunneen sanoen oli tämän
kansanedustaja J. E. Lampisen veli,
Heikki Lampinen, jo aikojen setten
kuullut, joka oli Porvoon gita-
jasta kotaisin ja jonka olin
jo aikaisemmin tentterut.)

Asia tuli kyllä tehtaassa
huomioiduksi.

Nämä päivät olivat minulle
hirveitä. Olin juuri päässyt
internettiin. Kuvailin, että ensi
toikseen johtaja minut erottaa
sisäoppilaslaitoksesta.

Kaanantaina heti johtajan
kanslian alettua seisoin kans-
lian avensuksessa suure^{sti} ~~tu-~~ ^{oma-}
k^{antanein} ^{myelin} ~~kan~~ ^{sallassa}. Esitin asiani,
niinkuin se oli mielestäni
tapak^{si} tullut, ja jäin odottamaan
tuomiota, joka saattai olla
ainedlisestikin minulle rangan
raskas.

Tuo hyvin pyyryvä johta-
jani otti joitakin askeleita
edestakaisin ja kääntyi äkkiä
järvelle (Lappajärvelle) ja
katsahti alas ikkunasta ja
(loike) lausumaan:

"Se oli valinta, josta ei
voi teitä syyttää. Harmooni
hojataan saminaarin puolesta."

Etin
hetken
j. n.

2. Pen
luku
suuri
gin k
tuikka
varata
Oli m
tanti,
oikeu
samu
värä
huur
huom
mars
palop
kunta
(huom.
asette
ja ja

Etin elämäni onnellisimman
hetken. Kaikki huolet putrivat päätteeni
J. M. Mikola X 726095

2. Seminaarissa ollessani keväät
lukukaudella ¹⁹⁰³ 1902 oli kaupungissa
suuri tulipalo, jolloin koko kaupun-
gin kortteli paloi. Laina meni
tuhkaksi koko Klimppujeffin ta-
varatalo" perustuksiaan myöden.
Oli muodostunut hyväksyty käy-
täntö, että seminaarin ^{poikagallat} ~~olivat~~
oikeudet menemään paloa
sammuttamaan, eikä sinä jäi-
vänsä tarvinnut tulla kau-
luun. Niinpä mekin heti palon
harmattamme lähdimme quika-
marssissa ^{glj-lakden} kaupungille tuli-
palopaikalle, jossa jo oli palo-
kunta, paluseja ja kantarmeja
(suom. Bobrikoffin aika), jotka
asittelivat pumppuja ^{ja letkujä} ~~paikoilleen~~
ja jaottelivat paikia pumppujen

ääreen pumppuun. Nii-
pä minäkin jouduin pumppu-
mieheksi. Lünä oli ehtinyt jo
jankun aikaa olla joku muu.
Ryhdyin pantevasti töihin ja
olisi mennyt hyvin, mutta mi-
nun ympärilläni etupäässä semi-
naarin miesoppilaat hääräsivät
veden kanssa niin varomatto-
masti, että ympärillinen vettä
jostakin ^{ylmyistä} syystä kaatui ylä-
päätä ja kaatui ensimmäiseen
minun päälleni, ei tosin
ihan niskaan, mutta etu-
päässä nousuilleni. Ja kun oli
^{sistä} pakkasilma, niin alkoi oloni
tuntua jankun verran epä-
miellyttävältä.

Seuratahdun esittelin eräat-
te santajille, että kun mi-
nun kävi näin hulluuta, että
kastein ja kun olen ollut jo
parisen ^{vuotta} tuota toissa; niin

eikä
tä si
kun
vairto
ei ot
Mika
tä, e
syyt
pait
kin
sain,
minut
hemm
alleit
käant
santa
tani
taa
kuisit
minu
taise
tarn

sikäin vaihtaisi vaihtes mies-
tä sitäkin suuremmalla syystä,
kun olisi käytävä vaateita
vaihtamassa. Tätä esitystäni
ei otettu kuulovain korvoin.
Mikä ^{Tätä pidin} asillain ^{suurena tähtäykseni} ehkä johtui siitä,
että ^{eräit.} pojat, joko suysta tai
syyttä alkoivat häipyä palo-
paikalta ja niin ajoin minä-
kin häipyä pikku hiljaa. Kat-
sain, että minulla oli oikeus näin
menetellä, ^{olivathan osastunut ja} sillä ^{johtajien} oli myö-
hemmin tulleita, jotka eivät vielä
olleet ehtineet työhön tarttua.

Mutta asia sai ^{yllättäen} ^{audan}
käänteeseen. Yhtäkkiä tarttui kaksi
santarmia minua käsiruotis-
tani ja alkoivat minua kuljet-
taa poliisilaitokselle, jossa po-
liisit tai santarmit voivat
minut jätetään ääreen, jonka
töisellä puolen istuva san-
tarmi alkoi verrattain

mahtipontisesti minua kuulustella, ~~ja pöytäkirja elämäkerralla~~ ^{huomauttaen}, että olen seminaarissa tulee lyhytaikaiseksi, josta asiasta koetin esittää eriväen mielipiteeni. ^{vaikkakaan}

Kun kuulustelu elämäkerrallisine tietoineen oli valmis, niin laskivat minut, ihme ^{kyllähän on} (mielestäni), pois.

Seuraavana aamuna oli minulla taas matka go seminaarin kansliaan johtaja Bergin juhille. Tämä oli mielestäni tarhea matka senkin ruoksi, koska oli uhattu lyhentää (ehkä katkaista kokonaan) opiskeluni seminaarissa.

Johtaja lohdutteli, että aika on sellainen, että vaikka ne ovat rapimattomasti esintyneet, niin olisi asi. sittenkin paras jättää sillensä, erittäinkin, kun eivät mitään ruumunvammaa saaneet aikaan.

Mir
tata
Ja
Lugiillo
mut
tähe
ritte
"Loo
"Kun
junnin
g vaig
yli 11
Kokki
ustaa
mitä
meena
vaakto
ninku
kuin
kaup
Kun
Linnu
ja ta

Minulla ei ollut mitään
tätä johtajan ehdotusta vastaan.
Ja asia jäi sellensä.

Seurakokouksessa Juhlapalon jälkimmäinen
muutos jäi tämän kammelluksen
tähtien minun asaltani suo-
rittamatta.

"Laatokku" 11. 2. 1903. keskuksen lehti.

"Kun sunnuntai-iltana k. k. 8 p. me kau-
pungimme oli parhaimmillaan ennättänyt
ja väijänyt concen, onin klo 15 sinä
yli 11 ilmestyi tulta kaupunkuna
Kokko Wälöka ja kaupparin huone-
ustaan, jossa se kenties lallin sinä
mitätkä olevissa kinnissä alha-
neena, yhtäkkiä pääsi valtavaan
vahtiin ja oli pian vallannut
nyinlupin koko ulkokuuseen
kun myöskin sinä kinnin olemaan
kauppa- ja kottorihummeiston
kun samalla myy kynnä tapain
kinnitänne ankasta tulon kintoi,
ja talat tassa kaupunginassa

1953

1) Perä vuotta sitten oli "Taloudellisen elämän vakauttaminen" päivän tunnussana

2. 1953. Korkeasta kustannuksesta on nyt tullut päivän puuri talouspoliittinen iskusana.

v. 1902 oli hyvin sateinen ja kylmä kesä. Olin silloin suorittanut seminaarin toisen luokan kurssin Sortavalan seminaarissa ja melkein koko kesä oltiin puu-
tarkakursseilla seminaarissa, jossa vertaattain vähän opimme ja teoreettisesti ei juuri mitään, sillä seminaarin puuntarkhuri oli Ruotsinomaalainen Olander, joka osasi perin huonosti suomea. Käytännössä meillä kullakin oli n. 25-30 m²:n palsta (voimusteluvalista perä-Hymälään päin)

Matti Kallion kanssa
kerran erään yön seuduis-

sa kävimme ottamassa
makkilanta, jota perimme
mm. kaalien juurelle laa-
timaamme ja joka ukaan,
jotuka sitten soullalla pei-
timme. Mutta tämä väki-
hannottaminen ei oikein
tepsinyt, mikä johtui siitä,
että aivan lähellä, jopa
jalstoillakin kasvoi puita,
joiden juuret imivät voi-
mat pois ja muutenkin
jätivi maan raskana.

Meillä oli silloin pesälomaa
vain kaksi viikkoa, asuimme
sisäappilaitoksessa eli
internaatissa.

Muistoinikas ja mieleenpainu-
nut tapaus oli Pitkärannan
laulujuhlat. Menimme sinne

Lain
saar
limm

rom
Pitkä
taan

nin
ilma

ajain
yöai

meas

oli
Eran

uät
lauhu

saat
Oli o

Meri

oli o
laisa

mitä
kun

mal

laivalla Riekkalan ja Tulolan
saarten pohjoispuolelle ja tu-
limme Jompilahden kaunille
rantamille. Ja ^{aihtoon} sitten tulimme
Pitkärannan tehdasyhdyskun-
taan. Vaikka olikin juhannus,
noin tehdas oli käynnissä. Sen
ilmaisivat säännöllisin väli-
ajain vingahtavat ^{aina käynnissäolevat} pumpit, jotka
yöaikaan tekivät hiukan kaa-
meakkon vaikutuksen. Tehtaita
oli useita laajalla alueella.
Eivät meikäläisistä kävi-
vät saivaksissakin, joissa
lauhittiin kuparimalmia ja
saatun vähän muutaakin.

Oli aika korkeita masuuneja.
Laulunjohtajana oli Oskar
Merikanto. Inkeristäkin, Tuuterista,
oli mieskuoro. Oli pahinta bobrikov-
laisaikaa. Aina sydänjuuriin
mitä syvällisimmän vaikutti,
kun tuo kuoro viritti Wärnbergin
malitavan laulun: Kuullos, Suomi